

— И имашъ, значи, и ти кръстъ за храбростъ?

— Не единъ, а почти всички степени! Ако река да ги наредя, ще трѣбва да почна отъ тука до тука, отъ мишница до мишница!

— Добре, но защо чакашъ още? Защо не почвашъ за тоя Гергьовденъ предъ Дойранъ, презъ хиляда деветстотинъ и седемнайсета година?

Отбихме се въ Градската градина и седнахме на една пейка.

— Цѣли десетъ дни! — почна Иванъ Палитаревъ. — Цѣли десетъ дни и нощи непрекъснатъ ехтежъ, непрекъснатъ трѣсъкъ, непрекъснатъ огънь, въ който изгаряха десетки, стотици и хиляди, както отъ насъ, така и отъ тѣхъ! Съ атака следъ атака, противникътъ, далеко много по-многоброенъ отъ насъ, бѣше си поставилъ за целъ непременно да скъса линиитѣ ни. Но следъ всѣка негова атака, тъкмо когато си мислѣше, че нашитѣ момчета сж погребани до едно на кжсове въ окопитѣ, че нашитѣ орждия сж се обърнали на кжсчета чугунъ — тъкмо тогава нашитѣ, останалитѣ живи, цѣли зарити въ прѣстъ, се вдигаха въ контра-атака, а занѣмѣлитѣ ни орждия почваха смъртния си преграденъ огънь.

Ето това не можеше да си обясни тогава противникътъ, не може да си го обясни никой и сега! Нашитѣ — каточе това не бѣха хора, а нѣкакви необикновени великани, които изкачаха издънземя и, настрѣхнали и страшни, погваха самата смъртъ... И затова, момчета, когато чувате днесъ оттукъ оттамъ отъ чужденци, отъ приятели и противници, че сме били най-храбриятъ народъ, че българскиятъ войникъ билъ най-добриятъ войникъ въ свѣта — нека да не ви се струва това като нѣкаква принудителна похвала, като нѣкакъвъ официаленъ комплиментъ. Не, не! Това е точно така! Българскиятъ войникъ е наистина нѣщо страшно, едничко въ свѣта. Но нека продължа за самитѣ боеве предъ Дойранъ.

Тѣ бѣха почнали на двацетъ и шести априлъ. Атакитѣ и контра атакитѣ продължаваха денонощно. Но нито пехотата, нито ние отъ орждията мръдвахме крачка назадъ. То не бѣ една борба между хора, а сякашъ между нѣкакви природни стихии, които въ борбата си, като че се мжчеха да раздробятъ, да сринатъ земята. Но най-голѣмото ожесточение, най-страшното разярение на тия две стихии бѣше на шести май, Гергьовденъ.